

**Sanja Graša, najuspješnija na natječaju
za kratku priču "Pišem ti priču" 2021. u organizaciji
Gradske knjižnice Samobor**

Ja sam **Sanja Graša**, knjižničarka opsjednuta svojim psom i kunićem, ovisnica o kavi, knjigama, glazbi (iako nemam ni trunke sluha niti ritma), narančama, pop kulturi, tetovažama, pirsevima, crvenim ruževima, vegetarijanka, strastvena mrziteljica ljeta koja ne može podnijeti tišinu zbog čega joj uvijek nešto svira u pozadini.

Pišem kratke priče i poeziju koje objavljujem povremeno na blogu **Bijeli šum**, vjerojatno nikad neću napisati neki roman, ali sam zato napisala priču o svom psu koja je postala slikovnica "Saškine čokoladne pustolovine".

Radim u Knjižnici za mlade gotovo pet godina iako sad već imam mnogo sijedih i pokušavam sakriti bore kojih je sve više.

Bijeli šum mješavina je zvučnih frekvencija koja neutralizira ostale, pozadinske zvukove, a njegov vizualni prikaz je "snijeg" koji se vidi na ekranu upaljenog televizora kada se ne emitira program. Postoje sve nijanse tog šuma, a, u principu, potpuna mu je suprotnost crni zvuk koji je zapravo tišina. Pisanje je moj bijeli šum kojim se opuštam, čistim se od frustracija i krčim mentalne kaose.

Pišem ti priču natječaj je za kratku priču Gradske knjižnice Samobor i raspisan je deveti put. Na njega se mogu javiti svi autori iz Hrvatske. Priče se šalju anonimno. Nagrade su novčane te se dvadesetak najboljih radova objavljuje u istoimenoj zbirci kratkih priča i na mrežnim stranicama knjižnice. Natječaj ima i "Kvaku 23", posebnu kategoriju natječaja za lokalne autore udaljene 23 kilometra od samoborske knjižnice. Ove su godine u žiriju bili književnica Julijana Adamović, književnik Nebojša Lujanović te Draženka Robotić u ime Gradske knjižnice Samobor. Svake se godine na natječaj javlja sve više autora, a ovaj je put pristiglo 240 njihovih priča. Tijekom Dana kratkopričaša samoborski umjetnici slikaju motive iz nagrađenih tekstova iz čega nastaje izložba koja se može razgledati u knjižnici.

Priča "Šljokice", ulomci

Legnem i papirnata podloga odmah mi se zalijepi za znojna leđa. Liječnica mi prilazi i dohvaća bočicu s gelom. Okrenem se na lijevi bok, podignem ruku iznad glave i sva se naježim kad mi hladni gel dotakne kožu. Ona sjedne uz mene na uski slobodni komadić stola. Balansira na tom rubu i jedna joj se noga lagano klata u praznom prostoru između sterilnog poda i njezina koljena, a ja piljim ispred sebe dok mi sandom razmazuje gel po desnoj dojci, pazuhu, razvlači ga gotovo do vrata. Bacim pogled na ekran ultrazvuka, vidim samo namreškane pruge.

Sad sam okrenuta prema zidu, s njezinim bokom uz moja leđa, nemam u što gledati osim u bijelu plohu ispred sebe. Brojim uredno poredane sunčane točke. Dođem do osme točke u

petome redu i vidim kako se na zidu presijavaju svijetle ružičaste šljokice. Odakle one ovdje? Izgledaju kao da se neka striptizeta očešala o zid. Zanima me što nije u redu s njom.

Možda je imala neko sasvim obično ime, no na poslu su je svi znali kao Svilenu. Svilenu Šljokicu!

Dah mi zastane kad se sonda zaustavi, koža me žari jer točno sam tu napipala svoju šljokicu, svoj grumenčić, prije koji tjedan. Napipala sam Grožđicu, kako sam ga nazvala.

Počinjem ubrzano disati jer liječnica ne govori ništa, samo pilji koncentrirano u taj ekran, a previše me strah pitati išta!

Navučem grudnjak, navučem potkošulju, navučem košulju koju moram dva puta zakapčati jer prvi sam put promašila ispravne gumbe. Zatim ispružim ruku, prstima pokupim nekoliko šljokica i stisnem ih na zapešće, za sreću.

Bez pitanja sjednem na stolicu ispred liječnice koja još uvijek u ruci drži dvije sličice.

– Dogovorit ćemo Vam još jedan termin. – kaže.